ბახტრიონი

ფასი 10.000 მ.

რედაქციის მისამართი: სამხედრო ხელმძღ. ლორის—მელიქოვის ქ. № 3. ტელეფ. 8—61 ...

კვირეული სალიტერატურო და ინფორმაციის გაზეთი

№ 7 | ორშაბათი 21 აგვისტო | № 7

ს. ს. ს. რ. ფინანსთა კომისარიატის

დიდი ლატარია

საქართველოს დამშეულთა სასარგებლოდ

პირველი მოგება	500 მილიონი	
მეორე	150	„
მესამე	50	„
	ქართული ბონებით	

მილეთი ლირის მოგება	100,000 მან.
კუპონი	25,000 „

—ხელში მოგების მიღება 48 საათში.—

გათამაშება მოხდება თბილისში დეკემბრის 10-ს ა. წ.

მოგებათა დასაფარავად გადადებულია 1200000000 მან.

ბილეთების შეძენა შეიძლება: ყველა ბანკებში, კაზინოებში, კლუბებში, ყველა საკრედიტო კოოპერატივებ და სხვა დაწესებულებებში. ურ. 149.

ლატარიის მომწყობი კომისია.

ქართული თეატრი

[illegible]

ვაჟა-ფშაველა

[illegible]

სახეების დიდი ტვირთი მოაქვს. მისთვის სახე (образ) პოეტური შემოქმედების მთავარი ხერხია.

ვაჟამ ხალხურ გადმოცემაში ნახა დასაბამი მაღალი შემოქმედების და მდიდარი ინტუიციის.

ვაჟას ჰქონდა რეტროსპექტიული თვალი და მარჯვედ იხედებოდა ფშავეთში ფენებად დაწყობილ თქმულებათა შორის. როგორც ჯადოსანს გამოჰყავდა ძველი მოჩვენებანი და უმორჩილებდა მათ თავის ძლიერ ხასიათს.

ზღაპრებით მოდიან რკინაში ჩამჯდარნი ასოვანნი: ზეზვა, ლუხუმი, გოგოთურ, აფშინა,

„ხუნდარ გოგოთაური
შავარდენივით ჩქარია,
იანვარ ელისბარის ძე
გორის მგელკვეში არია
სუმელჯი სუმელჯიშვილი
ამომავალი მთვარია.„

ეს არის ახალი ფანტასმაგორია, სადაც მოცემულია პრიმიტივის კოსმოგონია და ხალხის პირველადი პანთეიზმი.

შეუძლებელია გაიგო ვაჟასი გარეშე ხალხის ლეგენდარული კულტისა.

მისი ეპოსი ამოსულია კოლექტიურ შემოქმედების წიაღიდან და როგორც ზვინი ლევს წელ მაგარი და ზვიადი. პერსპექტივაა საჭირო რომ გახდეს შესაძლებელი მიჯნის გავლა პიროვნულ და კოლექტიურ შემოქმედებათა შორის.

ვეშაპების და დევების ფონზე ამოზრდილია ახალი სახეები ჩვენთვის მისაწვდომ განცდებით და ქცევებით.

ეპიურ მონუმენტალობით არის შეკრული ეს მოგლეჯილი მთა. არის სხვაობა დიდი-ინდივიდუალური შემოქმედების ნიშანი.

ხალხურ პოეზიაში ეპიტეტი სახე მუდმივია და კონსერვატიული. ვაჟამ მისცა მას დინამიურობა და ცვალებადობა: გამოიყვანა აგრესიული ბუნებით.

როგორც ხალხურ ლირიულ ფონიდან მომდინარე იგი გაშარულია და თავდადებული.

სხვა მოტივებიც აქვს ვაჟას პოეზიას: ეს არის ეროვნულ სიდიადის ხილვის წყურვილი.

ეროვნული დაშლა და დეცენტრალიზაცია პოეტში იწვევდა რეაქციას და ნების კონცენტრაციას სხვა მიმართულებით. და ხედავ გადატანა წარსულში, სადაც დაცულია სრულყოფის მთლიანი და იმპულსი ვაჟას ჰქონდა მომავლის ნათელი წინაგრძნობა და ამიტომ წარმოიდგინა ასე ცოცხალ ფერებში წარსული. დაასახლა იგი გმირებით: დევებით, ქაჯებით, ლეგენდარულ გველეშაპებით და ადამიანებით, რომლებშიაც უფრო მოცემულია ღვთაებრივი ხაზები.

ეს ფანტასტიური მოჩვენებანი დადიან შუაღლის გალიუცინაციებივით „ღრიალით და ღვანდარით" ვაჟიურ სიდარბაისლით დახუტულ პოემებში.

ვაჟა მისწვდა მითიურ საწყისს. მას ჰქონდა ამისთვის გენიალური ინტელექტი და ნდობა წარსული საუკუნოების.

„ჰქონდა ქვეყნით რწმენა იმისა, რაც სწამდათ მის გოლიათ წინაპრებს".

მისი გზა იყო სასწაულის, მაშასადამე ხელოვნების და ამიტომაც შემოქმედებაში ბევრია გამოუცნობი დეტალები.

არის მეტაფიზიური იეროგლიფებიც, რომელთაც სჭირიათ გახსნა და ეს იქნება მომავალში, როცა პოეზია ისევ დაუბრუნდება თავის თავს-რელიგიურ საწყისს.

ხშირად ვაჟას განცდა დადის მისტიკის ძირამდე და მითიური სახეები იზომებიან სიმბოლის მერიდიანებით.

გოეტე ამბობდა: „კლასიკური ყველაფერი ჯანსაღი და რომანტიული ყოველი ავადმყოფური„.

თუ მივიღებთ ამ ფორმულას, ვაჟა იქნება პირველი კლასიკი, თუმცა ამავე დროს მასში მოცემულია მთელი რომანტიკა წარსულის, [illegible] ცნობით. მოულოდნელი ფენომენია ქართულ პოეზიაში „გველის მჭამელი''. დიდი მაშტაბის და ტემპერამენტის, აღსანიშნავია ეს პოემა როგორც გადახვევა პოეტის მსოფლიომხედველობის სისტემაში: მარადი ტრაგედია, რომელიც იხსნება, როგორც დაულეველი ანტინომია ცხოვრებისა და შემოქმედების შორის. პირველი გადასული პოეტის ინტუიციაში როგორც მიღწეული, უკვალო და მეორე როგორც გამორჩენება ერთეულის, პიროვნული ანაწონილი ქმედითი ძალის. უფრო შორეულია: კოლიზია ინდივიდუალურსა და კოსმიურს შორის.

პირველი ცხოველია მეორის რკალში თუ არის ერისი, უზენაესი ჩაწვდომა სულში. ერისი გზა ჭეშმარიტების შეცნობისაკენ მიმავალი-გზაა მხატვრული შემოქმედების მასთანავე. სხვა გზები პოეტისთვის მიუწვდომია იმ თავისთავადი პირველი ფენომენის ხატულობაა და მასში მოცემულია ჭეშმარიტება როგორც განცდილი სინამდვილე.

იგი სიმბოლიკის კოლორიტითაა მაგარი, ვინაიდან აქ სჩანს პოეტის გადასვლა მისტიურ სამყაროში და უკანასკნელი მისთვის უფრო რეალური განცდის ობიექტია.

ჩვენა გეწყინ, შენაც ხომ იცი
რომ ლაპარაკობ ღმერთთანა.

ეს არის უმაღლესი ჭეშმარიტება ერთი რეალობა მხოლოდ—დაღვრილი ყოველ მოვლენაში. აქ წაშლილია დისტანცია მიღმა-არსებულსა ადამიანს შორის პირველი მეორეშია ჩასული. ასე იხსნება მისტიური ხვეულები ვაჟას პოეზიაში და ყოველ მოვლენაზე აღბეჭდილია ღვთიური სახელიც.

ერისა ნატვრა სიბრძნის, ვინაიდან იგი აძლევს ერთი ფორმას და სულს ქარს, ლატენტურ სტიქიას. „ერისა-შეცნობაა სამყაროს იდუმალების" მინდიამ „შეჭამა გველი" და გახსნა საიდუმლოება.

„მან შესაიდუ დაუწყო
ცამ დედამიწამ ტყემაო''
ის ეუბნება სალმითა
ბუნებაც ვაშას უძახის
მდიდრად მორთულის ალმითა,
ყვავილნი ყელ გადაგდებით
დაატკბულები კალმითა.
ნუ დამიწუნებ შესხამ
უიარაღო რომა ვარ
მიტომ მიყურებ ხესაო"

და მინდიას საჟსეს და მდიდარს ერისას სხივებით „დაუნდუნდება მკლავები.'' მაგრამ არის გადაულახავი ფატუმი, წრე, ნასკვი ტრაგედიის ძიებების და მორჩილი მისი ადამიანის (გარე ადამიანის და არა ადამიანი ადამიანში „პლატონის გამოთქმა'') ნება სუბიექტური მისვლა საგანთან: აქ ჩნდება მოჩვენება ცხოვრების კოლიზიისა, მინდია რომელმაც მიაღწია იდეა-ჭეშმარიტებას, ილუპება გარდუვალ წრის წინაშე ქრება ერისი სიბრძნე. ჩნდება უძლეველი დისტანცია და იკარგება ნისლიან მთებში ღმერთი ჭეშმარიტება.

ასე მოდის მეორე სახე ერთი სინამდვილის დაყვანილი მსხვერპლამდე.

დაეცარიელდი ცოდნითა
ყვავილნი არის მეტყვიან
აღარც ცნობა აქვთ იმათი;
განა მეტი და იქნება
კაცმა თავს უცდო ხიფათი?
აღარა მესმის ფრინველთა
აღარა მესმის ვანისა.''

ვინაიდან „დამკარგა სული და ხორცი''

ასე განიცადა ამ „ზარზარობამ'' გენიამ კულტურის ტრაგედიის მეორე მხარე: იგრძნო ცარიელი დარბაზები კულტურის სასახლეში, რომელშიაც აღარ იყო ღმერთი ჭეშმარიტება და სული ერისა.

თუ „ხელოვნება არის ტემპერამენტის სარკეში გატარებული ბუნების ნატეხი" ყველაზე უფრო ამ პარადოქს ვაჟას პოეზია გაამართლებს.

მას მართლაც ჰქონდა ამისთვის საკმაო პათოსი და მატერიის შთაგონებით ათვისების ტრადიცია.

ვაჟას პეიზაჟი მოცემულია, როგორც პოეტის სულის ლანშაფტი თავისი მკაცრი ხაზებით და მკვეთრი კოლორიტით.

არის ორი მიდგომა პეიზაჟთან და ორი განწყობილება სულის გადასული სიტყვის მუსიკაში.

პეიზაჟი განცდილი, მოხაზული რბილი ხაზებით და დაბურული ლეთიურივ ლივლივით. საგნები იკარგებიან ჩრდილებში და მოსჩანან მკრთალი ანარეკლები მხოლოდ. შეიძლება ხილვა მათი მხოლოდ ნუანსებში მასსა ძლეულია საერთო და ამიტომ პოეზია ფორმალური უპირატესობა. ასეთია საფრანგეთიდან მოსული პოეზია.

ლირიკულობიერით დალაგებული უზვადენი მთები და ძირს გადაჭიმული ნაპრალები სულში იწვევენ განწყობილებისა კამპანიურს და სასტიკ რკალში მომწყვდეულს. ასეთი პეიზაჟი შესულია პოეტის შთაგონებაში როგორც მისი სულის იმანენტური მოცემულობა.

„მოვკვალეშებით ქედებო,
მომიქვს სალამი გვიანა,
ჩემსაც სამარეს აშკობენ,
თქვენი ლეკა და ლეთანი,
ნუჯაც გადაურჩება პირიმზე
ნუჯაც დამწყველიან იანი,
რომ იმათ დედის ძუძუთი
ეუქდები ცოლეილიანი."

და მოდის შემდეგ მთის პეისაჟი, სადაც აღარ არის მოუზომობა შორეულ გამოუცნობისაკენ და უსასრულობისაკენ. იგი დამდგარია როგორც მთა გამხდარი, უძრავი მასსა, ვინაიდან ფორმა მატერიის ძლევაა მხოლოდ. აქ ყველაფერი კონკრეტული და გაზომილია. ვაჟას პოეზია მოდის როგორც სტიქიონი, რომელსაც ვერ უძლებს ფორმის სათუთი კანი და ამიტომ არის, რომ იგი ფორმის მხრით პრიმიტიულია, და მონოტონური. იგი შორს დგას ესთეტიურ ფორმალიზმიდან და ხშირად უძლეველია ფილოლოგების ძირს რელიგიურ მოტივს. ვაჟას პეიზაჟი ცალკე თემაა სრულიად და მის შესახებ შეიძლება ტომებით ლაპარაკი, მხოლოდ აღსანიშნავია მეორე პოლიუსი: პეიზაჟი მდინარის, რომელიც შექმნა ტილიან ტამბეგმ. ამის შესახებაც თავის დროზე ცალკე მონოგრაფია დაიწერება უეჭველად.

იშლება კიდევ ახალი რკალი ვაჟას პოეზიიდან: კულტი ლაშა გიორგის და თამარის.

ეს არის ახალი თემა და მის შესახებ ცალკე, ვიტყვი მხოლოდ, რომ ვაჟა პროტოპლაზმივით იყო შესული ხალხის გულში და მისი ინტიმურ განცდების მატარებელი. ამიტომ ჰქონდა მას მითიური შეგნება ისტორიულ პერსონაჟების და რელიგიური კრიტიკა მეორე მხრივ.

მთელი ვაჟას პოეზია ჩემ ყურში ისმის როგორც ძალოვანი მოწოდება: უკან დაკარგულ ბუნებისა და დ-ე-დ-ა მიწისაკენ, სადაც სულია და ლტოლვა შორეულისაკენ.

შალვა აფხაიძე.

გლოვა დათალხულისა.

ვინ არაკუნებს ამ ციხის კარებს?
ან ვინ იძახის ძველ გმირთა გვარებს?
ვინ მახმობს გარეთ? ვინ მაშორიტებს?
ქარი ხომ არ სტეხს უდროოდ ტოტებს?
—მსახურო ჩემო; არ გესმის? ადე!
ნუ თუ დაგხუჭეს გრძნეულის ბადე!
რწყულმა გმირმა გზა თუ არია,
ან იქნებ უცხო მის გვირგვინს სტაცებს?
მაშ ცრემლიდ ეს რა გლოვა—ზარია?
ან რა ილეკებით ბინარა კაცებს?
იქნებ ანაზდად მტერი დაეცა.
ძლევის ალამი ჩვენი დაეცა?
ჩემთან აჟრიენს შიკრიკი თიდე?
—მსახურო ჩემო! არ გესმის? ადე!

ვილაცა ამტკრევს გაცრეცილ მინებს..,
ვით მეშვეობა მთაჯრის რკინებს?
აქ ვედრიადებ, რა დამაძინებს?
იქნებ ბოროტმა ეხმო მაცილებს
და თვის მეკობრებს ჩემზე აცინებს.—
რომ მე ამ რიგად მემიჯრო შიშმა,
ჩემში იმტყუნა რაინდის ჯიშმა?
—მსახურო ჩემო! არ გესმის? ადე!
ხომ არ დაგხუჭეს გრძნეულის ბადე?
ციხის კარებთან ვილაც სდგას შავათ!
სხვას არვის უნდო, ნახე შენ თვითონ!

უცნობი ხელი ფარდას აბრუნებს,
ჟრუანტელს მიგვრის, გრძნობას აბრუებს.
მსურს დავუძახო და ხმა მიწყდება,
მსურს რაღაც ვკითხო, მსწრაფლ მავიწყდება.
მსახურო ჩემო, არ გესმის? ადე!
ხომ არ დაგხუჭეს გრძნეულის ბადე?

ციხის კარებთან ჯერ არ ნახული,
შავის პირბადით მთლად დათალხული,
და დაურდნობილი ნაცრის ფერს მკლავებს
ქვითინებს ქალი, ისვრის კაეებს.
ვინ არის იგი? ან რაზედ ჰგოდებს?
კიდევ ჩემს გარდა ვის ელოდოდებს?

—მსახურო ჩემო! მებრძოლო გულა!
ადე, იფხიზლე! მჭირდება შველა.

ცრემლი წვიმს მკერდზე, გრძნობას აკრთობს.
კარს არაკუნებს, არ მასვენებს.
ჩემს იბოლ ბაღში ქარი სტეხს ტოტებს,
შავს ამბავს მოსთქვამს და მამორებს!

1922 წ. ივლისი.

სანდრო შანშიაშვილი.

კაფეში

ისევ სკრიპკა და თვალები დაეცა ნოტებს,
უცელებზე შეკრულებამ მე გამიტაცა,
არსებულ ბროლის სარკეები მამშვენის ტოტებს,
ღამე გახვედ ესტრადაზე თორთის პოეტა.

შეიბოჭება ერთის წუთით ყველა სტუმარი,
კაფეში სანთლებს ძლიერება მოემატება,
ილუზია მორეულზე სადმე თუ არი,
უქვეყნესი ვინეტკა დაეხატება.

მე ლურჯ მაგიდას, ვით ყვავილი ექზოტიური
ვეშიკარ მარტო და ხელში მაქვს გრაფინი ლუდის,
რა მშვიდობით იწურება ჩემი დღიური,
ო, ამ სიღამის მოგონების სურნელი უდის.

გრიგოლ ცეცხლაძე.

ბიბლიოგრაფია

ჟურნალი „ილიონი"

არავინ იცის რა ხალხის ორგანო ეს ჟურნალი.

აქ შეიძლება ითქვას რომ მეგრელების ხალხი „ცისფერ ყანწების" წინაამდეგობით შეერთებული როგორც სხვაგან ყველგან ამ ჯგუფში მთლა მასრიდინაც მწერლად გამოდგება, ოუ. ც. ყ. წინაამდეგ. წამოაყრანტელა რამე

„ილიონს" უყვარს და საყვედურით შენიშნავს, რომ ჩვენ გვიყვარს ცისფერები: „ბარრიკადა" „ბახტრიონი"— ალბად შეუგნებელი მიბაძვით, რომელიც ამ ჟურნალში ასე ბევრია, თვითონაც „ილიონზე" გიჟდებულან. მაგრამ რა არის ეს ციხე „ილიონი'' რომელიც მხოლოდ იმპრესიონისტური ხალხის მოგონებით მიიგდებს წარსულს. სრულიადაც არ არის საჭირო ჰქონდა მაზებლობა ელინის, რომ ეს ნაცარქექია „მწერლებს'' სამშვენიერზე გამოიყვანოს და სათითაოდ ყური აუწიო, ატმოსფეროს მოწამვლისთვის.

ქართულ მწერლობაში დიდი ხნით არის მიჩნეული რომ რომ ეს ხალხი თავიდან იყო ამჟღავნებული, წინად შეიძლება ეს გადამეტებაც ყოფილიყო, მაგრამ დღეს ეს უბედური ეპიგონები უკანასკნელი სიმკვირვით ამტკიცებენ ამას. ჟურნალის სათაურის გარდა მიწერაც ანზანამლის აღებულია „ბარრიკადიდან'' როგორც პოეზია ესტეთიკა და სხვა. ჟურნალის კიდეც გაკეთებულია შარლემანისგან. ისეც მიბაძვით (ჟურნალში ც. ყ. უსაყვედურებენ რუსი მხატვრების მეგობრობას) თითქო შარლემანი რუსი არ იყოს და თითქო იმისთვის პირველად მიემართოთ (პირველი სირცხვილი). ჟურნალი იხსნება კოწია გამსახურდიას ლექსით (ალბათ ალფავიტის გამო თორემ ასეთ სირცხვილს ილიონიც მოერიდებოდა.) ამ ლექსში არის უნიჭო მიბაძვა გოეტეს ტემით და ფორმა უსინდისოთ აღებულია ს. აბაშელისგან, (გამსახურდიასთვის ეს არის ფორიადა, მაგრამ ეს სხვაგან აიხსნება) ს. აბაშელის სახელი მას აწუხებს, ჯერ ფსევდონიმით აყენებდა შეურაცყოფას, ახლა უნიჭო ლექსით მიბაძვით იმ ფორმის, რომელიც ს. აბაშელს კიდეც დაავიწყდა. გვარის ფორიადი კი ასეთია: კოწიას არ სჭირია გამასხრება. გვერდში გამსახურდიას: ორი სიტყვით: მსახური და ხურდა ეს უკანასკნელად ამხელს მის ქამობას.

კოწია გამსახურდიამ მთელი ნახალობით სიტყვა სიტყვით გადაიღო ის რასაც მის მგრძნობაზე მაზე სწერდა „ბახტრიონი'' და მიაწერა სხვებს. მხოლოდ ამ მის ქამობის ჰქვას დაავიწყდა, რომ ის პოეტები რომელსაც ისაგინებს იმპრესიონისტები არიან შემოქმედების. მთელი ახალი პოეზია ლექსებში ხმარობს ამ სახელებს, მხოლოდ გამსახურდიას „მგრძნობაზე'' თავისიანებიც ეცინებით თვითონაც დიდხანს ეჭვიანობდა, მაგრამ დღეს ნახალობამ დასძლია.

მისი მეორე ლექსი: ფიოდორის ნიცშე, აგრეთვე უნიჭო მიბაძვაა ყანწელების სონეტის, მაგრამ მას ეხლაც ვერ მოუხერხებია მართალი სონეტის წყობა, თავი რომ დავანებოთ შინაარსის პროზის რიტორიკას: ეს თავიდან დამარცხებაა ჟურნალის და მისი მესამე სირცხვილი.

ი. გრიშაშვილის „ჩემი ლოცვა''

ექსპლოატაციაა პატრიოტიზმის პრიმიტიული ინსტიქტის (ფორმა აღებულია რ. ერისთავისგან'') ქართულ მწერლობის ისტორიას კარგად დაჩრდება და ჟურნალს მეორე სირცხვილად) რომ ხარჯეული სიმებიანი იისება მამულიშვილი (რომელსაც ფსევდონიმიც ბელგიურ კინტის რუსულით/ აქვს გადაკეთებული გრიშაშვილად) ჩვენ გვეცინებოდეს ქართველობაში და პატრიოტიზმში (შემდეგ ვეს ის მწერალი ვინცეს ბედი ინატრის'').

მეორე ლექსი ამავე მგოსნის: „ქალს ელვაშებით ქვაით და ჯობით'' არის პირ ალებული პორნოგრაფია, მხოლოდ აზიური თავქსესობით შეზავებული. ამაზე წინ ღალატი ფეოდალის ვერ წავა და მხოლოდ წვლგადასულ ქალწულებს მისი ჯგუფიდან შეუძლიათ ამის გამართლება.

„ტფილისელი ვარ, არ გამკიცხავ, ვიცი ამაზე''

რომელ იდიოტს მოუვიდა თავში რომ ტფილისი სინონიმია კინტოობის აზროვნების და მეორის ინტერნაციონალის (ეს არის მართალი ანტიპატრიოტიზმი და ეროვნული უსირცხვილობა). მიტომ გაუგებარია ლექსის გათავება იყოს ტფილისი—ეს ერეკლეს ძველი პარიზი" ალბად აქ ერეკლეს ამანოზე ლაპარაკი (მაგრამ რად რეზერვი ავტორის). აველაბრის ბაკურის (постоялый двор'') პოეზიის უფლება აქვს უფრო გამჟღავნეს იყოს, რადგან ეს სირცხვილი ხოვს სიწმინდით ეწერება. მესამე ლექსი „ილილო დაიფანდებით" აქაც ჰ. ტაბიძისგან არის მიბარული მაგრამ ლექსს არ შევეხებით, რადგან ძალიან ინტიმურია და საჭირო არ არის ავლაბრელთან ასე ახლოს მისვლა. შემდეგ არის ნინო თარიშვილის ლექსი ეხლა იმ კატეგორიიდან არის ამიტომ არც ამას შევეხებით. მხოლოდ, ეს კია რომ ერთი ადგილის ტამარი და ღვინო მხოლოდ ილიონის მწერლებს ვინიათ სინონიმება. შემდეგ არის ლექსი მარიჯანის „ვანზა" მიძღვნილი ელენე ნეკრაშვილს, ეს ლექსი კარგია, მეტი პრეტენციულობა რომ არ იყოს შიგ. აგრეთვე კარგია ი. მოსაშვილის ლექსი, მაგრამ საინტერესო ადგილები გვერდის ქვეშ არის დაწერილი. უფრო სინტერესოა. ს. ფაშალიშვილის „ჩემი გვარის მოსაგონად", მაგრამ ზედმეტად ეშმაკი გალერეა რომელზედაც წინად ვწერდით. ვიცით, რატომ რეცენზია ამის ს. ფაშალიშვილს, ყველაზე შესაძლებელია მან წერა ისწავლოს (თავის ჯგუფში ის ყველაზე ნიჭიერია). პროზა მოთხრობებს არ წაიკითხავს მხოლოდ თვალი გადაავლო გარეგანის „ცდილი ტობის" სადაც ეს ჯენტლმენი თავის თავს იდიოტს უძახის, ალბად ამიტომ იწვევს ლ. ქიაჩელს. შემდეგ დაბეჭდილია კოწია გამსახურდიას სტატია კრიტიკაზე, ამ საწყალს რომ სტატია ჰქონდეს. ისეთი როგორც (ისეთი აღდგენაც რომელსაც [illegible] არ სჩანს ამ ნომერში) უპირველეს სიბრიყვისიათვის გადასაჩრდილებდა და ნაკლები შიში რომ ჰქონოდა ამ ჟურნალის აღნიშვნა მე

რუსთველიანა

ქამათი ს. გორგაძის მოხსენების გამო: „ორიგინალობის საკითხი რუსთველის შემოქმედებაში" (წინასწარი მოხსენება „ვეფ. ხისტყაოსნის" ამბავის წარმოშობის შესახებ).

[illegible]

წერილი მონასტერს

„... შენ და ჩემს გაცხოველე მონასტერში."

მარიამ სახლიდან.

ოდეს დაცვივდა ეს ფოთლები, ჩემს თეთრ ოთახთან!
ვიწევ ნისლის ფერ მინდორს და ავადმყოფი
ის წყნარსულ საშინელი სიზმარი ახდა—
სისხლი ყოფილა მაგ კედლებზე ზამთრის ნაყოფი.
გიფიქი დაო შენი ბედი მაშის წერილით.
ჩემი ელანდი ჯერ მატარა და ეჭვიერი...
მომაგონდება მონასტერი წარსული წლების
თეთრის სანთელი... ძველი ხატი... ზღვის და სური...
შენ შეგაფარეს მაგ გალიებს, ხარ მონაზონი!
ჯერ უკიდეგანო და ცოდვების მოსანანიებლად
როგორ გავიგე ეს ქვეყანა არის ნაზარი—
შენი ცისკარი თუ მონასტრის ცრემლებს დინებდა.
შენ დაინახე ათი თითით, ათი წლის ბავში
და ფეიქრები XX. ქრისტეს XX. ნაკადულს,
პავლე მოციქულს პონტოს ზღვაზე გატეხილ ნავში
და ატირდები აქ შენი ძმა თბილისის ბოლოს.
მატარა ხელით თმას გაიშლი ძმის სასაფლაოზე.
ობოლი მივარე და ლიცეარი გიკვნის ცაზე...
საბრალო დაო შენც გაიგებ ჩემს სიმწუხარეს
და ეს დღეები მონასტერში გაივლის ასე.
ალარ გვქონია არც ერთს ბედი ჩვენი მეტად გვარში
მაინც ცრემლებს გაზაფხულზე ჩვენსავე დაგვრჩება,
მიდის დღეები აქ თბილისში ვით ნელი მარში
თან მიჰყვება მოგონების ველი სიმღერებს, მე ყოველ ღამეს,
შეუხედავს მთვარის მოსაგონებელი მე დღე ხარებს
და ჩამოვჯდები ობოლი ქალაქის მტვერში...—
ნაკურთხი ხატი... მზის ტოტები—და სახარება
ისევ მეფარველი ჩემი დაო მაგ მონასტერში.

ვიქტორ გაბესკირი.

ქრონიკა

პოეტესა ლილი მეუნარგიას გარდაცვალება

[illegible]

საქართველოს სიძველეთა რევიზიები

[illegible]

ტერენტი გრანელის საღამო.

[illegible]

თეატრი.

სუმბათაშვილ—იუჟინის იუბილე.

[illegible]

მოსკოვის სამხატვრო თეატრის მეორე სტუდიის წარმოდგენები.

[illegible]

შევარდნელის ხმა

[illegible]

რედაქტორი: გიორგი ლეონიძე.

ამიერ კავკასიის რესპუბლიკათა რკინის გზების მთლიანი სატრანსპორტო მომხმარებელი საზოგადოება

ზაკტრანსი

მისამართი: ტფილისი, პლეხანოვის პრ. № 138. ტელეფონი: ქალაქის № 1—75; სამსახურის № 11.

ძირითადი თანხა 1.500.000 მან. ოქროთი

აწარმოებს ოპერაციებს:

1. ექსპორტი და იმპორტი შინაგანი და საზღვარგარეთის
2. სასწრაფო და ხელსაყრელი რეალიზაცია ყოველგვარ სავალუტო საქონლისა როგორც: აბრეშუმი, მატყლი, ფოჩხონი, აბრეშუმის პარკი, ბამბა, ბეწვეული, ხე—ტყე და სხვა
3. ამიერ კავკასიის ნაწარმოებთა რეალიზაცია, რ. ს. ფ. ს. რესპუბლიკის საზღვრებში, როგორც: ხილეულობა, ღვინო, კონსერვები ყველი და სხვა
4. ბითუმი ვაჭრობა პირველ საჭიროების საქონლისა როგორც: ფქვილი, შაქარი, ჩაი, ზეთი, ერბო, საპონი და სხვა
5. ყოველგვარი საკომისიო ოპერაციები

საკუთარი წარმოებანი

1. ქარაჯისა 2. საპნისა 3. სარძევე 4. ყველისა 5. კონსერვისა: 6. თევზეულობისა 7. წამლებისა და სხვა სასოფლო—სამეურნეო და საქარხნო—საფაბრიკო წარმოებანი:

წარმომადგენლობანი და კონტორები.

კონსტანტინოპოლი: სპარსეთი—მენტეროვა. **ბათუმი**—მიხეილის ქ. № 8. **ბაქო**—მილუტინის ქ. № 3. **კავკავი**—მარიინის ქ. № 10. **არმავირი**—ფოსტის ქ. № 93 **როსტოვი**—სადოვაია ქ. № 13. **მოსკოვი**—ნიკიტინის ქ. № 13.

საფუძნო ფილიალური განყოფილებები (უ ჩ ტ ა ო).

ბათუმი, სამტრედია, შორაპანი, ხაშური, ტფილისი, განჯა, ალექსანდრეპოლი, ბაქო, დარუბანდი, ალექსანდროპოლი, ნახიჩევანი.

ამიერ კავკასიის საგარეო ვაჭრობის სახალხო კომისარიატის

საიარმუკო ბიურო

დაარსა თავისი წარმომადგენლობა

ნიჟნი-ნოვგოროდსა და ბაქოს იარმუკებზე

სადაც განკარგულებაში აქვს შენობები ექსპონატებისთვის და საწყობები საქონლისთვის.

იღებს გასაგზავნად საქონელს ნიჟნი-ნოვგოროდსა და ბაქოში თავისი აგენტების თანხლებით ხელსაყრელ პირობებში.

იღებს დავალებებს სახელმწიფო დაწესებულებებისგან, კოოპერატივებისგან და კერძო პირებისგან **ნიჟნი-ნოვგოროდსა და ბაქოში საქონლის ყიდვა-გაყიდვაში მინიმალურ საკომისიოთი.**

მისამართი: თბილისი - ამიერ კავკასიის საგარეო ვაჭრობის საიარმუკო ბიურო (ბარიატინსკის ქ. 6).

პროვინციაში ა. კ. საგარეო ვაჭრობის განყოფილებებში.

საქართველოს ს.ს.რ. მთლიანი სამხედრო კოოპერატივი.

მართველობა: ტფილისი ელიაქიძის (ვერის) დაღმართი № 12 ტელ. № 17—82.

საქონელს იძენს ფულით და საქონელზე გადაცვლით

1. გახსნილია მაღაზიები:

1) **უნივერსალური მაღაზია** რუსთაველის ქ. № 40 ტელ. № 2—12, სადაც მოთავსებულია: სამანუფაქტურო, პურპლეულობის (მინანქრის), საგალანტერეო, სურსათ-სანოვაგისა და სასმელების განყოფილებები.

2) **მაღაზია კახეთის მოედანზე № 1** სადაც მოთავსებულია: რკინეულობის და ტეხნიკური მასალების განყოფილებები.

3) **ღვინის სარდაფი** სერგიევის ქ. № 4 და 4) **საწყობი** საპიორის ქ. № 18.

2. კოოპერატივის დუქნები:

1) სამოსწავლო ათასეულში, 2) 1-ლ ლეგიონში, 3) ლივაზიის ლაზარეთში, 4) საარტილერიო დივიზიონში და 5) საინჟინერო დისტანციაში.

3. ქალ. ქუთაისში—ცენტრალური კოოპერატივის განყ-ბა:

4. ქალ. ტფილისში:

1) **ხე-ტყის ქარხანა** ღებულობს შეკვეთებს, 2) **ფურნე** და 3) **საავტომობილო გარაჟი**, გარაჟი იღებს ტვირთის გადასაზიდათ შეკვეთებს. ყველა ეს მოთავსებულია დიდი ძალვრის ქუჩაზე № 2 ტელ. № 16—60.

4) **ბაღი** საინჟინერო ქ. № 8 სადაც იყიდება კულტურული მცენარეები, თესლეულობა და მწვანილეულობა.

5) **მამული „ბოგას-კიახან“** ბორჩალოს მაზრაში, 1600 დესეტინა სარძევე მეურნეობით, ყველის ქარხნით, ღორის ჯოგით და სათიბით.

გაიხსნა ტფილისში—(ბერძ. პასაჟში) და ახლო მომავალში გაიხსნება **საექსპედიციო—სატრანსპორტო—სავაჭრო—საკომისიო კონტორები ქ.ქ. ბათუმში, ბაქოში და სხვ.**

საქ. სახალხო მეურნეობის უმაღლესი საბჭო

აცხადებს, რომ იგი იჯარით სცემს შემდეგ წარმოებებს:

1. **სახელ. ტყავეულ. საპნის ქარხანას ყოფილ ბასხენცოვების** ვორონც. ქუჩა № 122.
2. **სახელმწიფო საპნის ქარხანა ყოფილ კოჩიევისას** კახეთის ქუჩა № 64.
3. **სახელმწიფო საპნის ქარხანა ყოფილ ძმობათა კავშირისას** კახეთის ქუჩა № 68.
4. **ლუდისა და ყინულის ქარხანას ყოფილ სიხარულიძისას** დიდმთავრის ქუჩა № 68.
5. **სავალეტო პურის საცხობი ქარხანა № 1 ყოფ. ხარაზოვისა** აზმედის ქუჩა № 6.
6. **ლაბორატორია ყოფ. ვილარეტისა** ლორის-მელიქოვის ქუჩა № 9.
7. **გამწმენდი (ЧЕСАЛЬНЫЙ) განყოფილება ყოფ. ზარგარიანცისა და ღარტახარიანცის ქარ.** ორთაჭალაში.
9. **ფაბრიკა „ტექსტილ“** ორთაჭალაში,
10. **კირის ქარხანა ყოფ. ჩარექოვისა** ქუთაისში.

იჯარის მიღების შესახებ განცხადების შემოტანის უკანასკნელ დღედ დანიშნულია ამა წლის 10 აგვისტო.

დაწვრილებითი პირობების გაგება შესაძლებელია **სახალხო მეურნეობის უმაღლეს საბჭოს ცენტრალურ საწარმოო განყოფილების საიჯარო სექციაში № პუშკინის ქუჩა, № 3.**

9 საათიდან 3 საათამდე.

ამიერ-კავკასიის რკინის გზათა მმართველობა

ამით აცხადებს, რომ გარდა ამ ქამად მომქმედ თბილისისა და ბათუმის ქალაქის სადგურებისა, 1-ლ აგვისტოდან ა. წ. მუშაობას იწყობს

ბაქოს ქალაქის სადგური

ქალაქის სადგურები აწარმოებენ შემდეგ ოპერაციებს: ბილეთების გაყიდვას როგორც ადგილობრივ ისე პირდაპირ მიმოსვლის მიმდინარე და შემდეგ დღეების მატარებლებზედ, რომლებიც გადიან არა უგვიანეს ერთი კვირისა, ყველა სისწრაფის და მიმოსვლის ბარგის და ტვირთის მიღება და გაცემა როგორც ქალაქის სადგურზედ ისე სახლებში, მაღაზიებში, საწყობებში და საერთოდ ქალაქის ფარგლებში.; მოზიდვა ბარგის და ტვირთის სადგურიდგან სახლებში, მაღაზიებში და სხ. ქალაქის ყველა ნაწილებში. ოპერაციები სწარმოებს ყოველდღე დილის 9 საათიდგან სადამოს 3 საათამდის. კვირა და უქმე დღეს—10 საათიდან 11 საათამდის. შეკვეთა ტელეფონით.

ამიერ-კავკასიის რკინის გზათა სამმართველო

21 აგვისტოს იწვევს იმ პირთ, ვისაც სურთ მიაწოდონ რკინის გზას ფიჭვის მინები რაოდენობით 1,5 მილიონი კვადრ. ვერშოკი, სისქით 2—3 მილიმ.

მინების მიწოდების მსურველებმა უნდა წარადგინონ წერილობითი განცხადება, ჩადებული კონვერტში, ფასის ჩვენებით და მინების მიწოდების პირობების აღნიშვნით შემდეგი მისამართით: თბილისი, სამმართველო—ამიერ-კავკასიის რკინის გზების სამეურნეო მატერიალურ ნაწილის (СЛУЖБА) უფროსს.

განცხადებები უნდა ჩაუშვან ხსენებულ ნაწილის კანცელარიასთან არსებულ ყუთში აღნიშნულ ვადაზე ან გადაუგზავნონ ფოსტით დახურულ კონვერტში ზემოაღნიშნულ მისამართით შემდეგი წარწერით: „21 აგვისტოს კონკურენციისათვის“.

ცნობების მიღება შეიძლება ყოველ დღე დილის 9 საათიდან ნაშუადღევის 3 საათამდე: 1) ტფილისში: სამეურნეო-მატერიალურ ნაწილის მომარაგების განყოფილებაში, 2) ბათუმში ამიერ კავკასიის რკინის გზების ბათუმის მატერიალურ საწყობის ზედამხედველთან.

მთავარი ტყავკავშირი

ა. ს. ს. რ. ა. მ. უ. ა.

თბილისი ვორონცოვის ქ. № 82. ტელეფონი 3—08.

ტყავკავშირის უწყებაში

ტყავეულობის ქარხნები

ქეჩების ფაბრიკები

ფეხსაცმელების ქარხნები

სასარაჯო საუნაგირო და ტასთსაცმელის სახელოსნოები

მიიღება შეკვეთა ტყავეულ და ქეჩების ნაწარმოების როგორც არმიისა, ისე საზოგადოებრივ და კერძო დაწესებულებათა საჭიროებისათვის.

განყოფილების მაღაზიებში (სომხური ბაზარი, №№ 8 და 62).

ეძლევა ყველას ბითუმად და ცალობით ყოველნაირი ფაბრიკატები თავის წარმოების.